Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man. P. M. DAHL, Manager. 'PHONE A 9011.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Inskickade prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressläppen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	1.50

Förlovningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för smånannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 22 Juni, 1922.

En angenäm och trevlig midsommar önskas Eder alla!

Det tyska lånet

FASTÄN frågan om ett internationellt lån till Tyskland för tillfället misslyckades, som vi nämnde i förliden veckas nummer, så är detta spörsmål ej dött. Troligen komma dessa bankirer med J. P. Morgan i spetsen att ordna detta biljon dollars lån om några månader, då Poincare blivit tvungen att pruta av på sina fordringar.

Kommer detta lån till stånd, blir det utan tvivel Förenta Staterna, som få släppa till lejonparten, eller med andra ord, J. P. Morgan kommer att "pass the hat" till den amerikanska publiken. De, som få sig ålagt det tunga arbetet att taga upp denna kollekt, måste naturligtvis betalas. En del av pängarna — ja, faktiskt en betydlig del därav — kommer att gå genom hatten och hamna i bankirernas händer. Resten kommer att brukas som lån till Tyskland.

Men fastän Tyskland blir skyldig att återbetala detta lån, kommer det att få mycket litet därav eller omkring mindre än en tredjedel. Resten går till Frankrike, Belgien och Italien i egenskap av så kallade reperationsomkostnader. I stället för att förminska sina regeringsomkostnader och öka skatterna, söka dessa stater komma tillbaka till normala förhållanden på Tysklands bekostnad genom att tvinga detta utsugna land att omedelbart betala sina "krigsräkningar". Genom att så göra påskynda de endast Tysklands ruin samt förminska sina möjligheter att få sina krav likviderade. Vidare tänka de ej på att det ekonomiska sammanfallandet av Tyskland med logisk följd måste frambringa ett kaos inom de andra staternas landamären.

Tysklands finansminister Andreas Hermes har ansett att ett dylikt lån, om allt av det ginge till Tyskland, skulle bringa landet åter så att säga på dess industriella ben. Det var han, som framtvingade gentemot kanslär Wirth och de övriga medlemmarna i kabinettet att ett tillfredsställande svar gavs på de allierades krav om, ett slags överinseende såsom basis för detta låns erhållande, vilket dock ej blev eller åtminstone uppskjutet.

Många anse att ett dylikt lån skulle åter sätta Tyskland på en solid ekonomisk grund, vilket i sin tur skulle göra Tyskland till en viktig faktor i återuppbyggandet av hela Europa.

Men Hugo Stinnes, Tysklands jätte inom industri och finanser, jämte folkets industriella parti hysa annan mening. De anse, att en förbättring i värde av den tyska marken kommer att förorsaka en enorm ökning i arbetslösheten. Han för sin del anser, att det inhemska lån, som Tyskland är i färd med att upptaga som en del av dess beskattningsprogram, kommer att resultera uti att man säljer fabriker och andra privata egendomar för att undgå de höga skatterna. Dessutom skulle ett dylikt lån blott ge Tyskland en liten respittid.

Som man ser äro meningarna om ett lån till Tyskland delade och det kan hända, att Frankrike gjorde Tyskland en tjänst, då det omintetgjorde detta lånis erhållande nu. Naturligtvis var denna tjänst oavsiktlig, ty i alla sina göranden och låtanden beträffande Tyskland drives Frankrike endast av hat samt av en önskan att så mycket som möjligt skada sin gamla fiende — även om det sker på bekostnad av egna intressen. Frankrike borde ihågkomma det gamla ordstävet: Den, som gräver en grop åt andra, faller ofta själv däri.

Ett liberalt stridstal

VID den konvention, som i onsdags f. v. hölls här i Winnipeg, lade man särskilt märke till premiärminister Norris, som nu mer än någonsin tog bladet från munnen och höll ett eggande stridstal. Efter besök i tio valkretsar sade han sig ha kommit till den konklusionen, att farmarpartiet ej skulle få den lätta seger, som somliga tro. Vad beträffade anklagelserna för extravagans emot regeringen, förklarade mr Norris, att en undersökning av avlägset belägna municipalsamhällen i provinsen hade visat, att sedan 1914 hade ökningen i deras utgifter stigit med från 100 till 150 procent. Fastän de provinsiella utgifterna stigit med endast 50 procent, beskyllides likväl regeringen för slöseri. Denna ökning i utgifterna berodde dock på att folket i Manitoba fått en ökad publik betjäning, som det knappast kunde avvara.

Rörande denna konvention ansåg mr Norris att densamma var ett passande supplement till den stora politiska konvention, som hölls den 25 april och vilken åstadkommit en större harmoni inom det liberala partiet i Winnipeg och Manitoba, än vad tillförne varit fallet. Att finna en så stor anslutning till en konvention i Winnipeg under närvarande tid visade det stora intresse, som folket tog i sitt försök att få till stånd en ansvarig regering. Fästande uppmärksamheten på sammansättningen av legislaturen under de två sista åren samt det antal grupper, av vilken den var sammansatt, yttrade han, att de aldrig hade varit extravaganta, förrän legislaturen bestod av dessa grupper och det var sagda grupper, vilka voro ansvariga för röstningen av en halv miljon dollars anslag. Detta skedde på grund av att regeringen befann sig i minoritet.

"Den viktiga fråga, som folket måste taga i övervägande", fortsatte premiärministern, "är denna: Skola de välja en ansvarig regering, som har majoritet bakom sig i legislaturen?" The United Farmers of Manitoba hade, sade han, tilldelat sig själva rätten att bekläda ämbeten. "Jag säger, att de ej skola göra det, om jag kan hjälpa det", förklarade mr Norris, "och jag ämnar ej sitta lugnt vid sidan. Det liberala partiet har intet att vara skamsen för inom provinsen Manitoba. Vi ha ett rekord av en god, ren och effektiv administration och varken U.F.M. eller någon annan organisation ha gjort någon anklagelse emot administrationens rättskaffenhet eller hederlighet. Det är endast rättvist att säga, att det bör finnas något skäl för att undantränga en dylik regering".

Efter mr Norris tal uppträdde mr Isaac Campbell, K.C., samt förklarade att vid två stora konventioner, som hållits f. v. i landsorten av icke liberaler, så hade talarna passat på tillfället att lovorda regeringens progressiva lagstiftning samt tillade, att de ej hade någon osämja med Norris eller hans regering. "Detta är en av politikens ironier", yttrade mr Campbell, "att en regering, som medgives att vara duglig och progressiv i sin administration, skall röna motstånd på grund av en ny politisk kombination".

Orsak och verkan

SÅ länge som kolgruvägarna höja priset på kol, så ofta de kunna, så länge kan man också vänta, att gruvarbetarna söka få sina avlöningar höjda. Herbert Hoover har sökt hindra gruvägarna från att höja priset under strejken genom att godkänna ett pris av $3.50 per ton å orten för kol i West Virginia gruvorna. Det är i sanning ett generöst pris. I Indiana och Illinois, där kolbrytning är betydligt svårare än i West Virginia, voro gruvägarna före kriget glada över att sälja kol å brytningsplatsen för 95 cents per ton. Ett pris på $1.25 ansågs ganska bra och $1.75 per ton utomordentligt bra.

Sedan gruvarbetarnas avlöningar höjts till nuvarande skala, bestämde Förenta Staternas regering kolpriserna. Gruvägarna i Indiana och Illinois gjorde då på från $2.20 till $2.65 per ton mer pängar, än de någonsin gjort i fredstid.

Gruvarbetarna ha ett skäl, varför de kämpa emot lönereduktioner, nämligen att då en löneskala är bestämd, måste denna gälla för en viss tid, oavsett av vad gruvägaren får för sin kol. Detta är ej rättvist, ty gruvarbetarnas avlöning och priset på kol måste stå i något så när proportionärligt förhållande. Det enda botemedlet är att bestämma ett maximumpris på kol, vilket måste gälla för samma period, som löneavtalet med arbetarna. Såsom kolindustrien nu är organiserad spela gruvägarna och som en följd därav gruvarbetarna var sitt spel samt söka var i sin stad framtvinga det högsta priset — den ene för sin kol och den andre för sitt arbete (detta senare dock fullt rättmätigt). Under tiden får allmänheten betala fiolerna.

Den bästa lösningen på frågan vore väl att staten övertoge gruvfälten samt skötte dessa rationellt utan graft (om nu detta är möjligt) samt gåve allmänheten kol till ett resonabelt pris samt arbetarna en avlöning, som satte dem i stånd att leva på en människovärdig standard.

Det avgörande spörsmålet är helt enkelt i denna som i alla andra strejker: Vad kan arbetarens lön ge honom och hans familj? Eller: Vad behöver en familj för att kunna leva på en människovärdig standard?

Orsaken till de flesta strejker ligger i arbetsgivarnas strävan att pressa ned avlöningarna och höja priset på sina produkter. Verkan därav är arbetarnas krav att få avlöning i proportion till priset för den vara, som de äro med om att producera. I detta senare ligger ingen orätt. Men i det förra är det profithungern, som talar. Kapitalisterna nöja sig ej med en måttlig ränta — de vilja ha hundrafalt igen.

En reglering från statens sida av priser och arbetslöner torde, om densamma bedreves rätt, kunna rätta dessa olidliga missförhållanden.

Förr och nu

DET nuvarande allmänna nödläget i Sverige föranleder dem, som fordom varit med och kämpat kampen för tillvaron, till en jämförelse mellan förr och nu, skriver en Dalatidning. Om man då går tillbaka i tiden till nödåren 1867—1868 skall man finna, att nuvarande nödläge ej närmelsevis kan jämföras med flydda tiders. Då gåvo de brunbrända tegarna så ringa skörd att flertalet av bönderna ej hade spannmål över julen. Då måste barken tillgripas för utökning av mjölet. Nöden var allmän och ömsesidig hjälp i bygden kunde ej varken begäras eller ges.

Många axlade då skinnsäcken och tågade till den relativt rika Hälsingebygden. Där fanns häller intet överflöd, men om man var ihärdig kunde man få säcken fylld på två veckor. Men nog finge man stoppa sin stolthet i botten på säcken, ty man mottogs ej överdrivet vänligt. På en del gårdar blev man mottagen av arga gårdvarar, som förbittrade de hjälpbehövandes tillvaro. Men hemma väntade anförvanter på en bit bröd, och svårigheterna måste övervinnas. Skamkänslan att behöva tigga fick vika vid tanken på bristen i hemmet. Tung var tiggarens vandring från gård till gård, och de många hårda orden träffade det tryckta sinnet som piskslängar, men det var att knyta näven i fickan och — taga emot, såväl livets nödtorft som onda ord.

Och en stor dag var det förvisso då far, mor eller syskon återkommo till hemmet. Då granskades de mödosamt förvärvade förråden, och den säcklagda stoltheten kom åter till heders. Nu framtogs handkvarnen och säden förmaldes till mjöl, vilket drygades ut med förmalda agnar och bark. För nutidens nödlidande torde produkten av dessa ingredienser te sig föga inbjudande, men för forntidens folk, vilka ej ens till namnet kände vetemjöl, var det en fästmåltid. Dock dugde det ej att frossa, ty nästa skörd hägrade långt i fjärran! Mor delade brödet, ej efter hjärtats tycke, utan med tanken på framtiden. Denna framtid, som ej under denna tid förljuvades av statens miljonanslag.

Men tiderna förändras och vi med dem! En tidsbild från 1922 visar att bondens härbre tål mången åderlåtning. Förutom insamlingen till de arbetslösa hava en del behövande självmant tagit initiativet till insamling och detta med gott resultat. En familjeförsörjare från en grannkommun har således på en vecka insamlat livsförnödenheter till en sådan mängd, att det blev två hästlass. Men det är klart att ransonerna komma att minskas. En bonde yttrade härom dagen: "Ja, hittills har jag använt fjärdingen som mått åt de hjälpbehövande, men hädanefter ser jag mig nödsakad att använda kappen".

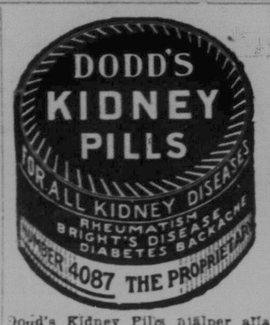

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

PÅ VÄGEN

AV RAGNAR JÄNDEL

JAG vandrar mot den underbara porten
av svart cypress i aftonstjärnans skär.
Nyss i dess dunkel snabbt en vän försvann.
Själv vet jag ej hur lång mig vägen blir.....

Hur underbart att ensam vandra framåt
mot porten mellan evighet och tid!
Min röst, var lugn — gå tysta, mina fötter,
att icke störa tankens svala frid!

O Jord, hur högt jag älskar allt du närer,
och Sol, ditt ständigt nya varma sken!
O, må jag älska så att jag kan gå
mot porten ständigt mera glad och ren!

Här tala vänligt höga träd vid vägen
och blå är himmeln, gyllene är skyn.
O skönhet, gör mitt hjärta ömt och modigt,
gör örat lyhört, skärp min dunkla syn,

så att — när jorden jag har kysst till avsked
och porten öppnas — bättre jag förstår
de ljus, de toner, som min fria själ
från evighetens öppna vidder når.

Strindberg och de fattiga

(Av fil. dr. Erik Hedén i Studiekamraten.)

Den svenska litteraturen har icke röjt någon större förmåga att skildra den i yttre mening lägre klassens själsliv. Både den norska och den danska stå därvidlag vida högre. Ja t. o. m. den engelska, som dock ännu mer än den svenska haft att kämpa mot en utpräglad överklass-snobbism har därvidlag röjt större förmåga. Detta är dess mer påfallande som skillnaden mellan över- och underklass i Sverige av allt att döma är mycket ytlig. Någon olika kroppslig typ kan i vart fall en vanlig människa omöjligen upptäcka. Den skillnad i själskynne, som onekligen kan skönjas, går i regeln alldeles bort, om vederbörande byter om klass, hör alltså ej till väsendets grundvalar.

Just av detta skäl kan det hända att Strindberg överskattade betydelsen av det faktum att han, borgarens och tjänstekvinnans son, hade båda klassernas blod i sina ådror. Det är i vart fall tänkbart att hans samhörighetskänsla med de fattiga snarare härrörde av mera själsligt betonade drag i hans kynne såsom upprorlynnet, känsligheten, osäkerheten på sig själv, men att Strindberg i sin naturvetenskapliga iver på 1880-talet, då han skrev sin självbiografi, ville ty till mera kroppsliga orsaker. På hans tid trodde man vida mer på förvärvade egenskapers ärftlighet än nu.

Huru som hälst, Strindberg kände sig under större delen av sitt liv som halvt underklassare och var fast besluten att bliva underklassens diktare.

På 1870-talet var hans frisinne ännu ej underklassdemokratiskt, utan allmänt ideellt eller oppositionellt och genomträngt av ett starkt tvivel mot massan. Detta drag, som framträder både i Mäster Olof och i Röda Rummet, var med hänsyn till tidens art, mycket naturligt. Arbetarklassen var då ännu icke politiskt-socialt vaken, och bondeklassen gick främst upp i sina, föga ideellt framträdande ekonomiska inträssen. Dock skönjes redan då den kommande samhällsomstörtarens sanna sinnesart. Dels i Mäster Olofs utrop, när han ser kungen dåra folket: Skola då alla dö att en må leva? Dels i Röda Rummets skildring hur i riksdagen de förtrycktas och misshandlades klagan allvarligt och sannt frambäres av en, bara en ärans man, en man ur folket — som ingen hör på.

Så kommer 1880-talet. Det inledes med historiska dramer, vari Strindberg skildrar sina egna kärleksöden. Men redan i Lycko-Pers resa (1882) spelar det fattiga folket med, ännu dock blott passivt, det är andra som få strida dess sak, folket röjer endast i ord missnöje, när dess förkämpar misshandlas av de maktägande. Strindbergs övervägande sympati ägnades denna tid bönderna, icke på den grund att han älskade dem mer än arbetarna, utan därför att han under så gott som hela sitt liv ansåg deras yrke naturligare, sundare. I sin kulturhistoriska bok Svenska Folket i Hälg och Söcken skildrar han dock i kraftiga färger den hårda behandling fabriksarbetaren ända sedan den första fabrikens tillkomst röntt. I sina dikter talar han om den "folkupplaga" av det största maktmedlet som Nobel i och med dynamiten skapat. I Sömngångarnätter på Vakna Dagar slutligen är den folkliga livsåskådningen klart medveten och klart utsagd. "De flästas bästa är det högsta väl!" Och de flästa måste själva sörja för sitt bästa. Till den krumböjde Sliparen på antikmuseet ropar Strindberg:

Kryp fram, du slav, men bort med kniven!
Räta din rygg och höj dina blickar.

Han är ock viss att de skola göra så. Han talar med understruket varmt tonfall om

trälen som bär dagens tunga
i gruvan, i smedjan, i en giftfabrik,
där han får leva med en fjärndels lunga,
och ändå vågar om hoppet sjunga,
men hör ej själv att det blott är skrik.

Därmed har Strindbergs folkliga diktning nått sin första höjdpunkt. Den var emellertid lyrisk, alltså ej direkt folklivsskildrande. Under de närmaste åren vart han en allt radikalare socialist, en allt radikalare underklassvän, men han gick så upp i den politiska kampen att han endast föga var hågad att dikta, alltså ej vart folkdiktare. De diktvärk han ändå skrev, framför allt hans rent socialistiska Utopier i Värkligheten, handla om medelklassare, bildade medelklassare. Detta sannolikt därför att han ville framförallt uttala idéer och till idéernas talesmän lämpade sig ju bäst de studerade och talföre.

Småningom försvunoo, vid mediet av 1880-talet, Strindbergs socialism och demokrati. Märkligt nog var det just nu, först nu han började skriva berättelser om idel underklassfolk. Endast en eller annan, historisk, förstudie hade givits i Svenska öden och Äventyr 1882—3 (främst Nya Vapen). Då som nu var det bönderna han skildrade. Hemsöborna (1887) vart hans enda bonderoman, Skärkarlsliv (1888) hans enda samling bondenoveller. Det var egna minnen från alla hans vistelser i Stockholms skärgård, särskilt under 1880-talets första år, varpå han byggde böckerna. Dock hade nog också hans studier Bland Franska Bönder, sammanfattade i boken av detta namn (1886), gjort honom inträsserad för ämnet. I sistnämnda bok levde ännu hans gamla bonderadikalism. I de båda skönlitterära böckerna är däremot denna nästan helt borta. Tonen mot bönderna är starkt kritisk. Men osympatisk är den icke. Tvärtom är den fria, tvivlande hållinnig Strindberg i socialt avseende nu intager ur artistisk synpunkt närmast en förmån. Ännu i den ohöljt brutala teckningen av betjänten i Fröken Julie (1888) finns denna fria artistiska ståndpunkt kvar. Men då Strindberg 1889—90, hemkommen till Stockholms skärgård, skrev I Havsbandet, hade hans partitagande mot underklassen blivit så starkt att han ej längre förmådde skildra dess representanter allsidigt och sannolikt.

Kort därefter kom den stora krisen. Under den långa och hårda kampen mot vansinnet och för religionen bortnöttes den Nietzscheanska övermänniskotro Strindberg under 1880-talets sista år omfattat. I en av de första skönlitterära böcker han skrev efter krisen, dramat Brott och Brott, uppträda tvänne personer av arbetarklass, Jeanne, den manlige huvudpersonens älskarinna, och hennes bror, båda synnerligen vackert tecknade. Snart kom ock Strindbergs demokrati tillbaka. Den framträder starkt i hans nya historiska dramer, den frambröt rent av i en demonstrationsdikt till 1 maj (Maj på Heden). Men han låter icke särdeles ofta underklassare direkt uppträda i sina böcker. När så i större utsträckning sker, i dramat Midsommar, äro dessa till största delen f. d. medelklassare. I Kronbruden har han dock återvänt till sin gamla kärlek, bondevärlden. Vidare handlar En Barnsaga i Fagervik och Skamsund (1992) om en fattig pojke som arbetar sig upp, och så hava ett par av hans Sagor (1903) fattiga eller arbetande människor till hjältar. I dramat Jul (1909) uppträder en god tjänsteflicka och en gammal, lika klok som snäll vaktmästare, men ingendera kan kallas huvudperson. När slutligen Strindberg år 1910 bekände sig vara socialist, underklass-socialist lika klart som 1884, hade han upphört att dikta.

Egendomligt nog har alltså ej Strindberg egentligen vid någon tid samtidigt varit underklassens diktare och dess förkämpe. Hans bästa underklassdiktning har dessutom gällt bönderna. Några kraftiga, utpräglade och samtidigt sympatiska gestalter ur arbetarklassen kan han ej sägas ha skapat. Dock gör detta mindre än man skulle tro. När Strindberg nu en gång ej hade någon större personlig bekantskap med arbetarklassen, gjorde han klokt i att ej låtsas en kunskap som han icke ägde. Hans uppgift vart i stället att genomgjuta skildringarna av hans eget och hans klass' liv med den brinnande, upprorliska humanitet, för vilken de fattigas väl vart livets första uppgift. Det var ett värv, stort nog i sig självt, och det är Strindbergs storhet, att ha löst det.

Kanaltunneln mellan England och Frankrike

Projektet om att gräva en tunnel under kanalen mellan England och Frankrike står åter på dagordningen i den engelska pressen, i det man bl. a. antytt, att igångsättandet av ett så omfattande arbete skulle skaffa sysselsättning åt många lediga händer i dessa arbetslöshetens tider. Det motstånd, som i England av militära grunder rests mot kanaltunneln, synes nu nästan helt uppgivet. Skulle en fiende försöka utnyttja tunneln i militärt syfte, skulle den ju lätt från engelsk sida kunna sättas under vatten.

Finansiellt skulle paporjandet av en kanaltunnel icke vara oöverkomligt, i det utgifterna anslås till bortåt 700 miljoner kr. att fördelas på en tid av omkring 7 år. Den skulle komma att bestå av en dubbeltunnel, 35 engelska mil eller så i längd och liggande 130 fot under havsbotten. Mycket kommer att bero på om den dagliga driften kan göras tillräckligt inbringande; därtill fordras att kanalen årligen passeras av 3—4 miljoner resande samt av 200,000 ton varor, resgods och postpaket icke inberäknade. En dubbeltunnel skulle vara mera ändamålsenlig än en enkel tunnel, dels för ventilationens skull, dels därför att alla tåg kunde löpa i samma riktning, vilket betydligt skulle minska faran för kollisioner. Det förutsättes vidare som givet, att tunneln skulle använda elektrisk kraft.

Ett nytt moment är: stöter icke tunnelns anläggning på oöverkomliga tekniska hinder? Så vitt man kan se, icke. Det finnes alla skäl antaga, att havsbottnen mellan England och Frankrike består av krita och märgel, ogenomtränglig för vatten och ganska lätt att arbeta i. Men för att uppnå full visshet på denna punkt blir det nödvändigt verkställa borrningar, och möjligen för att påträffa jordlager, som äro av en helt annan art och svåra att arbeta i finnes.

Även om kanalen anlägges, komma naturligtvis de existerande ångbåtslinjerna tvärs över kanalen att fortsätta sin verksamhet. Det är tvärtom att antaga, att övervattensförbindelsen under de kommande åren ytterligare kommer att utvidgas, dels genom luftrouter, dels genom byggandet av färjor, som föra "genomgående" tåg från England till fastlandet och vice versa. Slutligen hägrar i horisonten som en sista möjlighet kanaltunnelns utvidgning till att även kunna trafikeras av motorfordon.

Problemet om kanaltunneln kommer förr eller senare att lösas ur rena trafikhänsyn, hänsynen till vad den ökade trafiken, gods- och passagerartrafiken mellan länderna kräver. Och speciellt skall hänsynen till Englands militära isolering genom sitt läge som ö icke längre spela någon roll. Flygmaskiner och luftskepp hava upphävt denna isolering. England kan i framtiden lika lätt angripas genom luften, som det själv på samma väg kan angripa sina motståndare.

Det rapporteras, att japanska regeringen är beredd att utgiva 280 miljoner dollars på sin flotta. Man kan förvånas över att det lilla örikets fattiga befolkning kan göra sådana uppoffringar.

DR. PHILIP A. ECKMAN
Skandinavisk Tandläkare.
TANDERNAS VÅRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill giva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS.!—NY LOKAL.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet Portage & Smith, Winnipeg

DANSKA WIENERBRÖD
och
Gott Kaffe
Wienerbröden äro tillagade efter Hr Klittengs berömda recept.
Gör oss ett besök!
Ice Cream, Té, French Pastry
The Chocolate Shop
268 Portage Avenue
WINNIPEG.

Köp edra möbler och husgeråd
på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. RÅD givas gärna.
J.A.Banfield
The Reliable Home Furnisher
492 MAIN STREET - PHONE N6667
"A Mighty Friendly Store to Deal With"

Mme RAWNEY
Vetenskaplig Palmist
Frenologist
Kan konsulteras om alla livets skiften: affärer, kärlek eller bekymmer samt med samma grad av känsla och förtroende som ni konsulterar er advokat, läkare, bankir eller mäklare. Jag är trolligen den största experten bland min profession. All lånning garanterad. Tid 10 f. m. till 9 e. m.
Suite 2, 325 Portage Ave.
Opposite Eatons.
För att hjälpa dem i nöd ger jag mina tjänster fritt.

WALTER S. JOHNSON
Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton
Speciell uppmärksamhet ägnas orderna per post samt reparering av kronokor per post.
10356—101 St., Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postordera UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Dr. Martel's Kvinnopiller för Kvinnliga Sjukdomar
25 års standard för uppskjuten och smärtfull menstruation. Förseglat tennpaket, alla apotekare eller direkt per post. Pris, $2.00. Knickerbocker Remedy Co., 71 E. Front St., Toronto, Canada.

SKANDINAVISK ADVOKAT
Tel.: Kontor, A 1613.
Residens, B 3712
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg.

Dr. J. Boulanger
Eftergraduerad i Paris och New York sjukhus.
SPECIALITETER: Buk-kirurgi, Kvinnosjukdomar, Genito-Urinary laboratorium
X-RAY LABORATORIUM
Kontor och bostad:
1007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta
Telefon: 2009.

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10—12; 3—5; 7—8.
Telefon: A 4165

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagar
Bostadstelef.: A 7067 — A 7123

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 887
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Kontor: 401 Lloyd Building; Tel.: A 8591.
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B 5154.
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.: 2 till 6 e.m.

Gynna våra annonsörer.